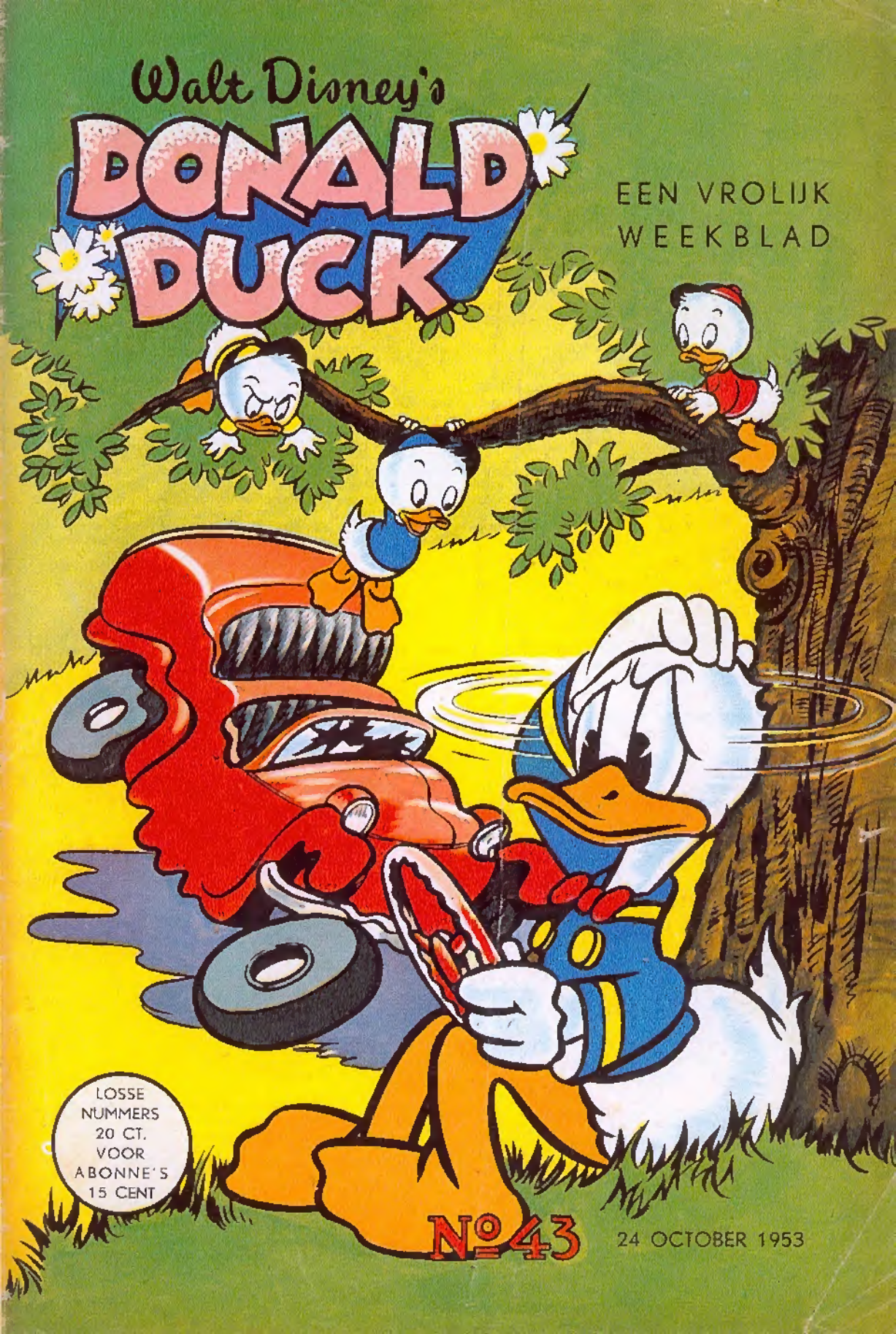
Walt Disney's
DONALD DUCK
EEN VROLIJK WEEKBLAD
LOSSE NUMMERS 20 CT. VOOR ABONNE'S 15 CENT
No 43
24 OCTOBER 1953

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

Elke week krijg ik brieven van jongens en meisjes, die vragen of ze door tussenkomst van ons blad iets kunnen ruilen. De een wil plaatjes van filmsterren ruilen, een tweede heeft het op postzegels voorzien, nummer drie wil afbeeldingen van automerken ruilen, en zo ga je maar door. Ik sta er wel eens van te kijken, wat er tegenwoordig allemaal gerulld en dus ook verzameld wordt: handtekeningen, sigarenbandjes, dierenplaatjes, vliegtuigplaatjes, kortom: ouwe Jan en jonge Jan.
Onze „Donald Duck" zou plaats te kort komen als wij aan al deze verzoeken moesten voldoen. De neefjes, de biggetjes en al onze verdere helden en heldinnen zouden niet eens meer aan bod komen.
Deze week was er echter een brief van een jonge lezer, die heel anders klonk. In die brief werd betoogd, dat al dit verzamelen eigenlijk maar onzin zou zijn. „Ik kan mijn tijd wel beter gebruiken", stond er tamelijk eigenwijs in die brief te lezen. Bij deze opvatting moet ik even blijven stil staan. Heeft deze jonge vriend gelijk? Is al dit verzamelen zonder zin? Ik geloof het niet.
In de eerste plaats kan het heel leerzaam zijn als je bepaalde dingen verzamelt. Ik denk bijvoorbeeld aan postzegels en ansichtkaarten. Wanneer je postzegels van alle landen en ansichtkaarten van belangrijke steden verzamelt, leer je ongemerkt de namen van die landen en steden uit je hoofd — je zoekt ze op in de atlas — en wat zal de meester of de juffrouw op school verbaasd staan, als jij je aardrijkskunde zo goed kent! En dan heb je er zelf niet eens erg in gehad, dat je die lastige namen zo maar vanzelf onthield en dat je zonder aarzelen kon zeggen: „Montevideo is de hoofdstad van Uruguay!"
In de tweede plaats ben ik van mening, dat het verzamelen op zich zelf heel nuttig kan zijn. Je leert er mee een bepaald doel na te streven. Je leert volhouden, geduld oefenen en zoeken, allemaal dingen, die je in je later leven goed van pas zullen komen.
Als je nu maar het werk dat je móet doen, niet verwaarloost, mag je in je vrije tijd gerust iets verzamelen. Het is het fijnste werk op een regenachtige Zondagmiddag! Zijn jullie het daar niet mee eens?

DONALD

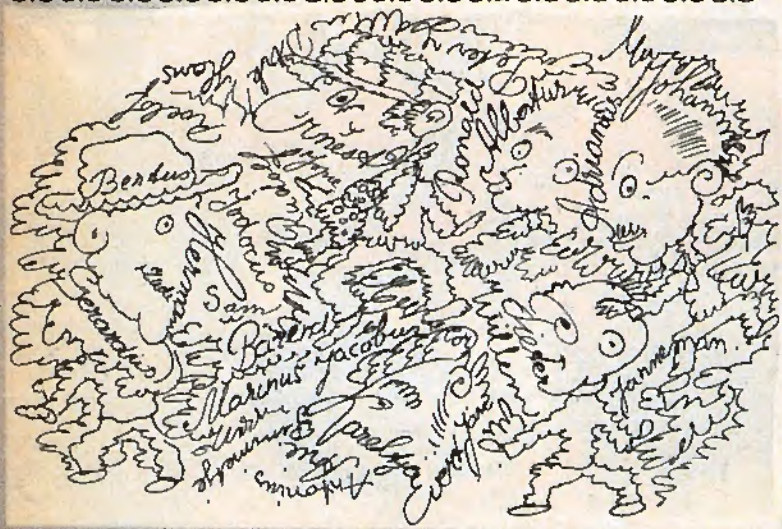

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG

In deze tekening zit een groot aantal jongensnamen verborgen. Hoeveel het er zijn, weet ik alleen. Proberen jullie ze ook eens op te zoeken. Schrijf de namen die je hebt gevonden op een stukje papier en tel dan op hoeveel jongensnamen je in totaal hebt ontdekt. Zet dit getal op een briefkaart en zendt deze vóór 29 October aan „Donald Duck" Postbus 792, Amsterdam. Je schrijft er bij: „Prijsvraag no. 43". Veel succes allemaal!

De oplossing van de prijsvraag in nummer 41 luidt: „Varkenskarbonade.

OOM DONALDS *BRIEVENBUS*

Als jullie herfstvacantie hebben, kunnen jullie mooi allemaal een briefje aan oom Donald schrijven! Daar reken ik op, hoor! Ik vind het juist zo heerlijk, wanneer ik een heleboel brieven krijg! Voor alle zekerheid schrijf ik hier mijn adres nog even: „Donald Duck", Postbus 792, Amsterdam. Links bovenaan op de enveloppe moet staan: Oom Donalds Brievenbus. Tot schrijfs.

JOKE en TINEKE EVERS, DEN HAAG: Wat hebben jullie 'n prachtige ansichten voor me geborduurd, zeg! Maar,. meisjes die al zo groot zijn, dat ze kunnen borduren, mogen niet ongehoorzaam zijn! Dus 's avonds in bed meteen gaan slapen, en niet eerst praten en prei maken! Denk er om, zoiets doen ileve kinderen niet!
LODE HOFSTEE, EINDHOVEN: Heb je niet gelezen in „Donald Duck" waar het woord mannequin vandaan komt? Het komt van het Belgische woord „manneken" en 'n „manneken" is een pop, waarmee tekenaars de verhoudingen van het lichaam leren. Tevreden, Lode?
GUUSJE VAN VLIET, UTRECHT: Ik vind Guusje een heel leuke naam voor een meisje en laat je vriendinnetje maar praten! De naam Guusje klinkt gezellig en is niet erg algemeen. Wat wil je nog meer?
NOL VLECHT, ZWOLLE: Je hebt een heel mooi vak gekozen, Nol: een timmerman kan volgens mij erg veel plezier in zijn werk hebben, omdat hij veel dingen kan maken, zoals hij dat graag wil!
THERESIA MOLENAAR, ROERMOND: Ik vind het leuk, dat je zo in je schik bent over de artikeltjes „We leren beroemde schilders kennen". Let maar op, er komen er nog meer!
EVERT JANSEN, HILLEGERSBERG: Je bent een geluksvogel, Evert! Ik zou ook wel naar kostschool in Zwitserland willen, maar ik ben al te oud en ik kan niet weg uit Amsterdam!
MAJA v. d. REEP, HENGELO: Je vader heeft gelijk, wanneer hij er op let wat voor boeken je leest. Daar moet je niet over mopperen, want later zul je wel merken, dat je ouders bijna altijd gelijk hadden, als ze iets verboden!
DIETER ERENVELD, HAARLEM: Wat zullen jouw vader en moeder blij zijn dat jij zo goed je best doet op school! En dat je zulke mooie opstellen maakt! Misschien schrijf je later nog wel eens een boek, Dieter!

Eerste prijs: Een prima fototoestel, Kodak ses 20 Brownie, Model E, winkelwaarde f 28,-; tweede prijs: een mooie vulpen met gouden pen, merk Osmia, winkelwaarde f 16.50; derde tot en met tiende prijs: een fraai vulpotlood.

Vervolg blz. 6

KLEINE TOET

Walt Disney

Vervolg blz. 8

Vervolg v. blz. 3

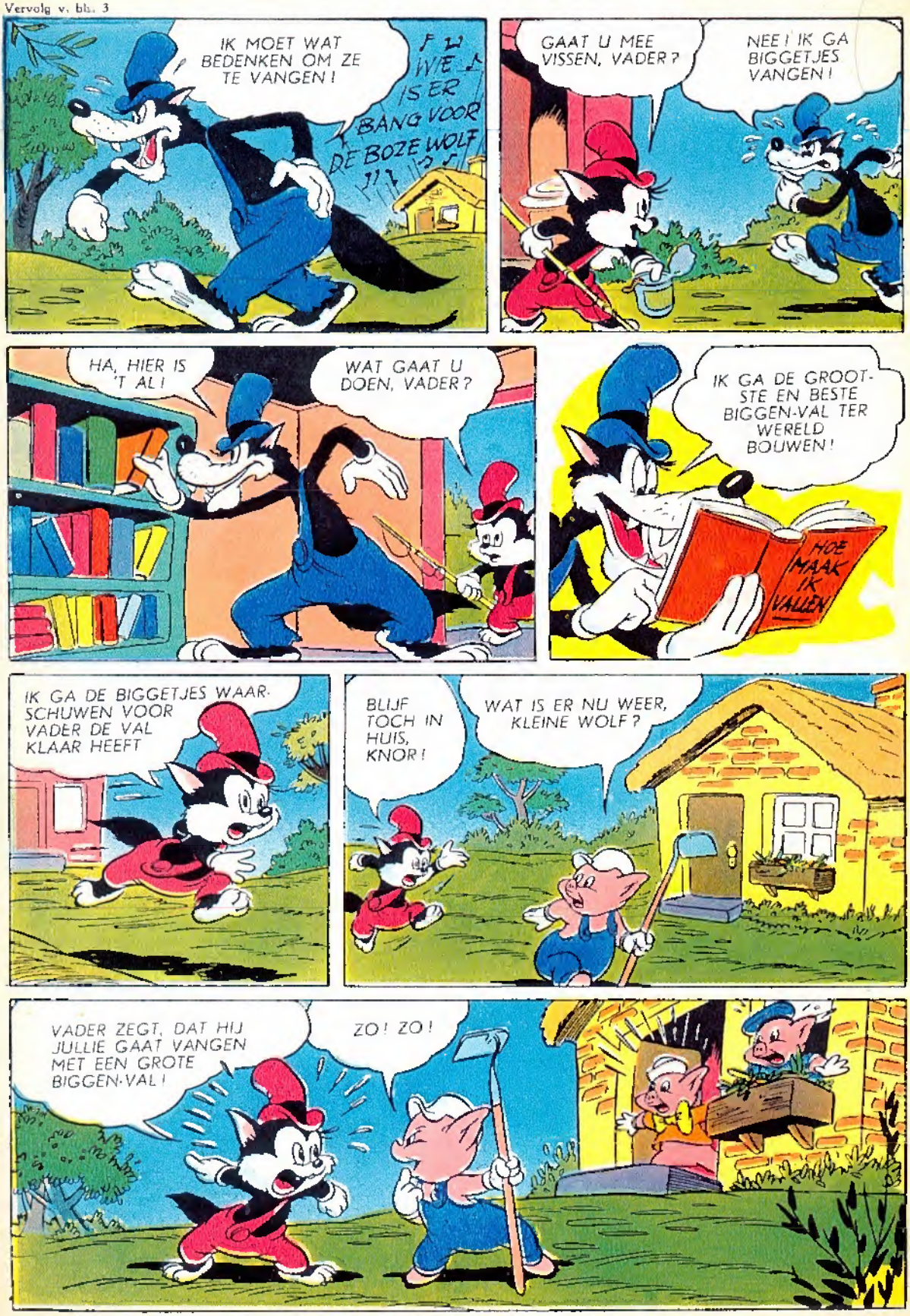

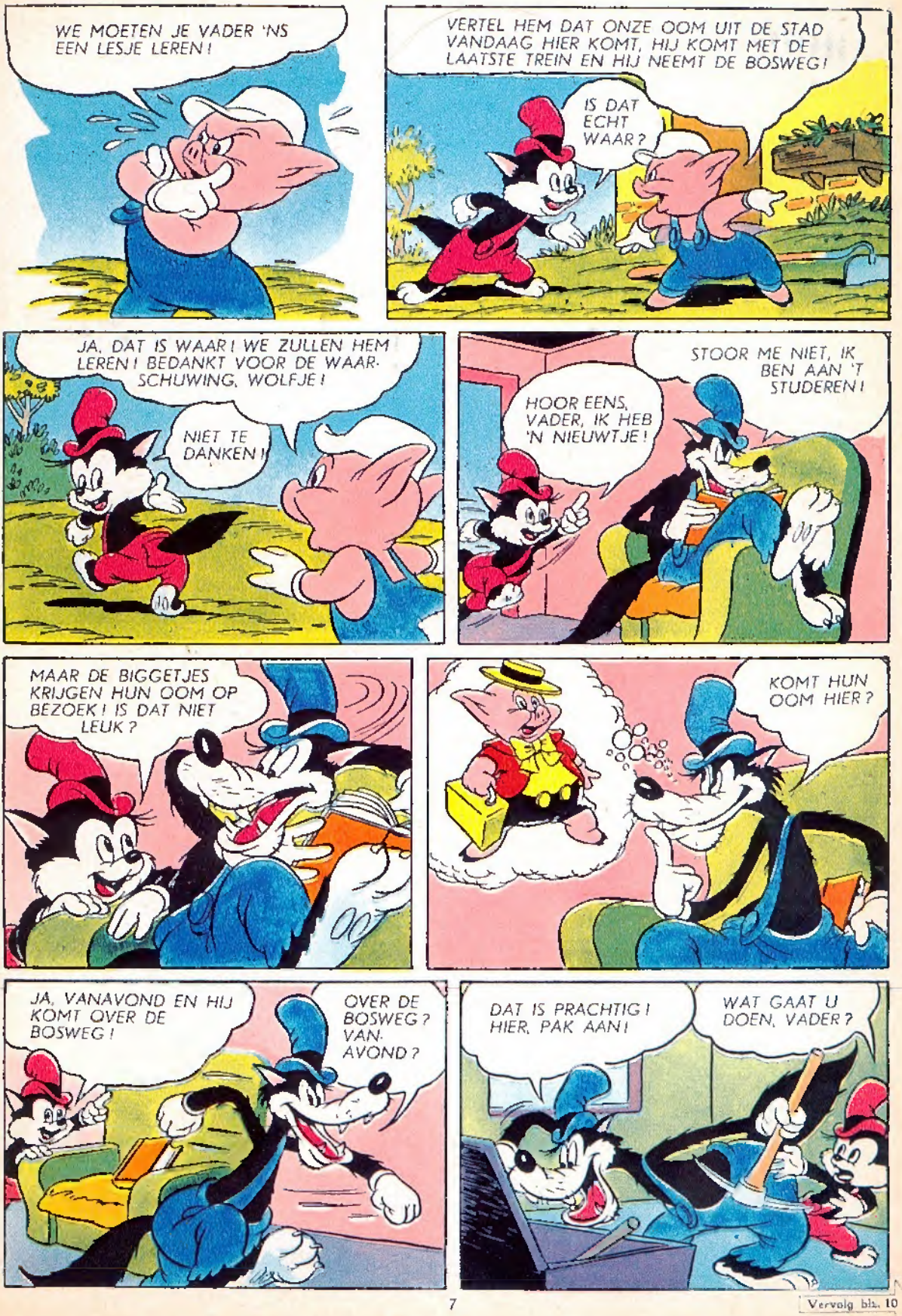

Vervolg blz. 10

Vervolg v. blz. 5

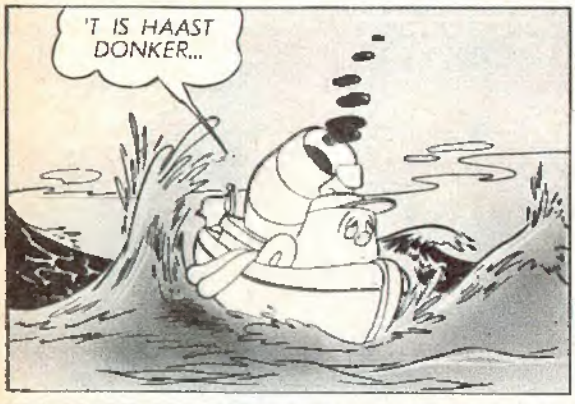

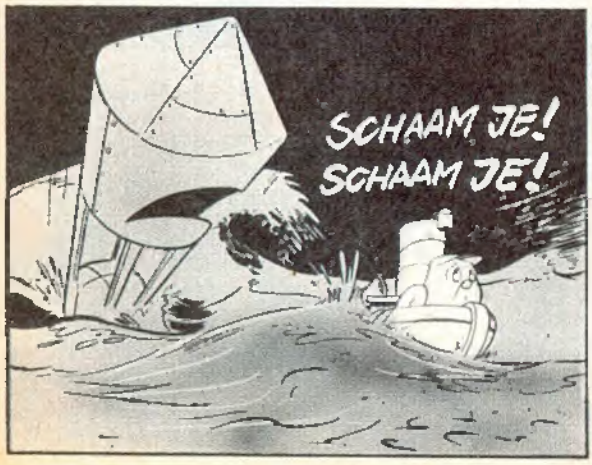

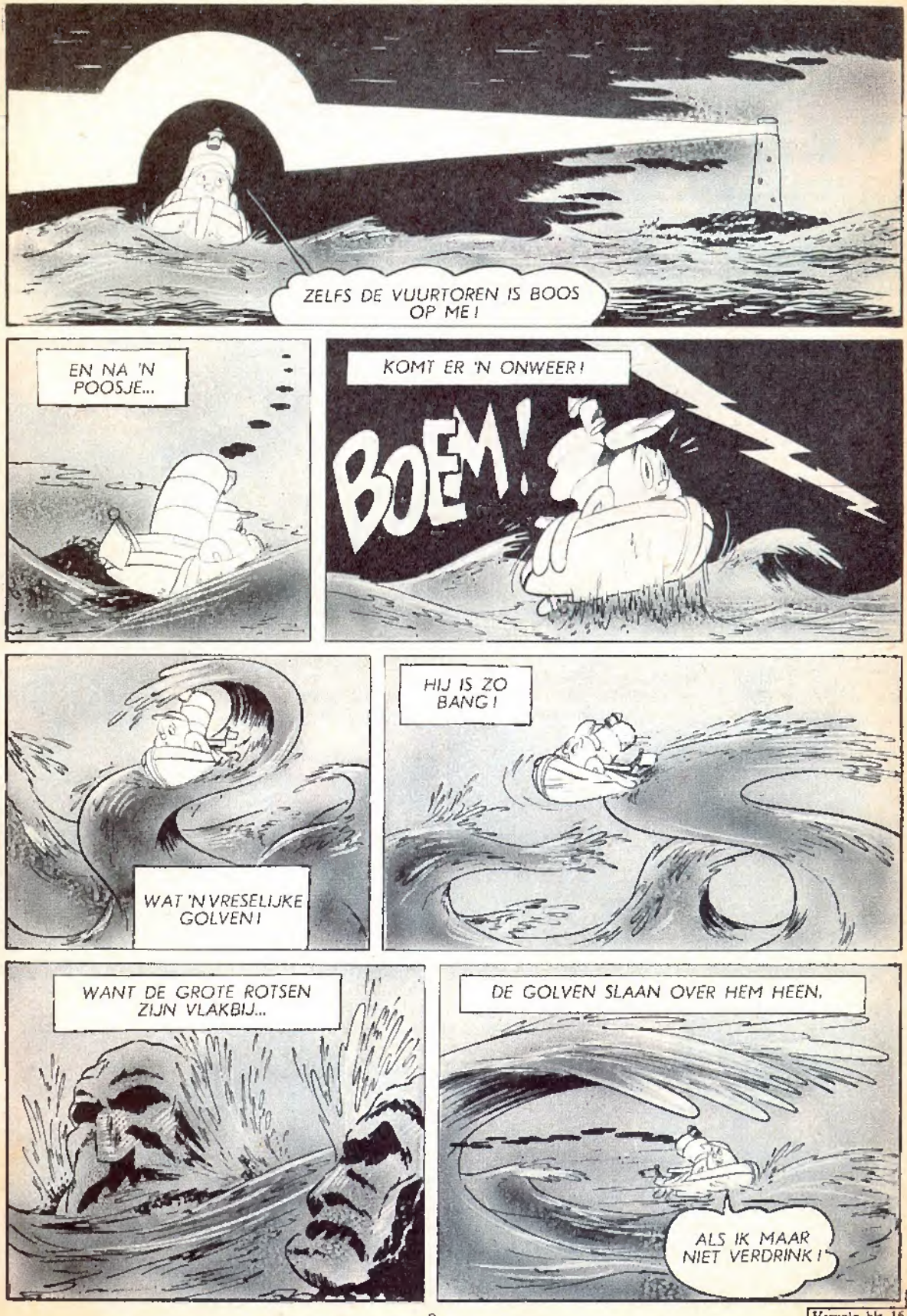

Vervolg blz. 16

Vervolg v. bls. 7

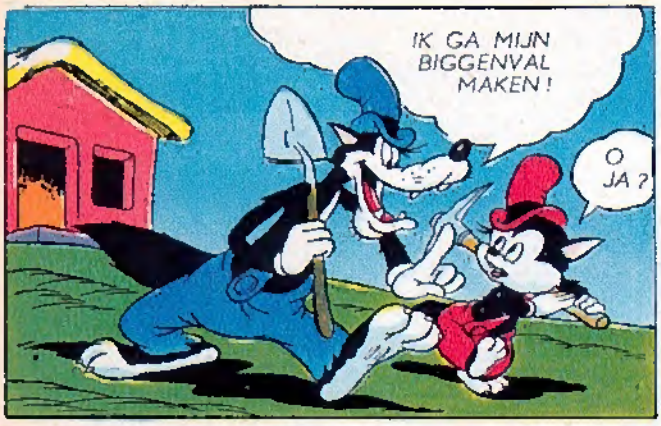

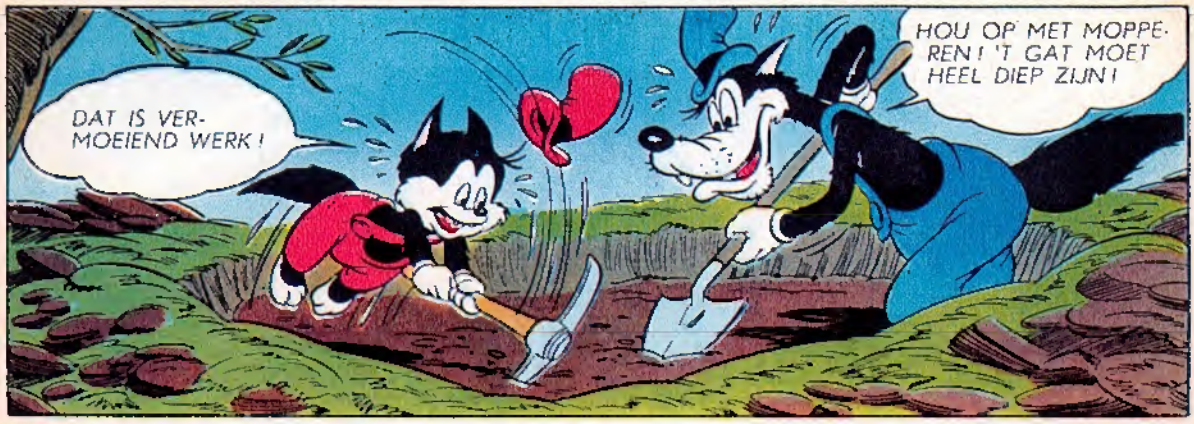

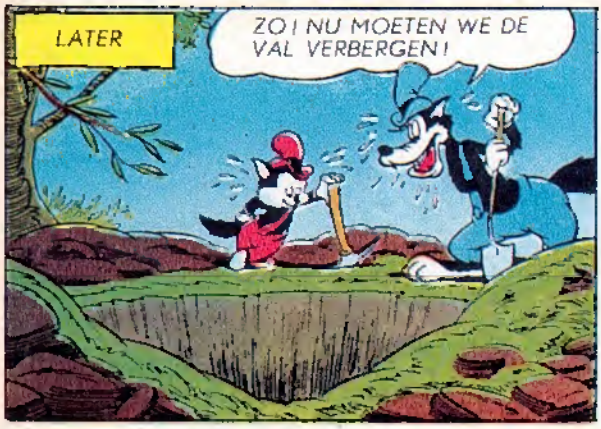

Vervolg blz. 15

DITJES EN DATJES VAN DONALD DUCK

GROTE SPORTFIGUREN

JAN NOLTEN

Toen Jan Nolten vijftien jaar oud was, kwam hij op zekere dag bijzonder trots het huis binnen gestapt. In zijn hand droeg hij het diploma van schoenmaker, dat hij op de vakschool in Maastricht behaald had. Vader en Moeder Nolten waren erg blij met deze prestatie van hun zoon en zij begonnen een paar weken later al uit te kijken naar een goede werkgelegenheid voor Jan. Maar de toekomst van de jonge Jan ontwikkelde zich heel anders dan de familie Nolten gedacht had. Jan hield er maar één grote liefhebberij op na: hard fietsen. Nog maar even bleef schoenmaker Jan Nolten bij zijn leest. Toen nam hij het kloeke besluit om wielrenner te worden. Als nieuweling en amateur had hij in Zuid-Limburg en België al gauw zoveel wedstrijden gewonnen, dat hem het vrij dure materiaal allemaal als prijzen kwam aangewaald. De lange Jan, blond als een Fries, werd een gevreesde figuur voor alle Nederlandse en Belgische amateurs.

In begin 1952 won hij als amateur een grote wielerronde bij Luik. En in datzelfde jaar trok hij voor de eerste keer naar Frankrijk, om deel te nemen aan een zware étappewedstrijd in de bergen. Drie dagen lang droeg hij de leiders-trui. In het eindklassement bezette Jan de vierde plaats. Hij had naam gemaakt en stapte meteen over naar de klasse der beroepsrenners. Zo kwam Nolten, in 1952 nog, in de grote Ronde van Frankrijk. Hij reed prachtig en won een zware rit in de Alpen. Tien dagen na die zege in Monaco leverde Jan een hevig duel met de koning der bergen, Fausto Coppi. De Italiaanse kampioen moest rijden wat hij kon, om de dappere Nederlander in de bergen van Midden Frankrijk — de Puy de Dôme — achter zich te houden.

Een jaar geleden is Jan getrouwd met een Limburgs meisje. Hij nam in de wintermaanden weinig aan wedstrijden deel, maar bereidde zich in het voorjaar weer rustig voor op de Ronde van Frankrijk. Daar had hij pech. Op een kwade dag raakte hij na een nutteloze inspanning zo vermoeid, dat hij vele plaatsen tuimelde in het klassement. De Fransen, Belgen en Italianen dachten meteen al volledig afgerekend te hebben met die sterke Nederlander, maar zie, reeds de volgende dag reed Jan al die buitenlanders eenvoudig van zijn wiel om helemaal op zijn eentje als winnaar van een étappe in Bordeaux over de eindstreep te komen. En in de Alpen leverde hij nog eenmaal zo'n wonderlijke prestatie. Ditmaal kon alleen de winnaar van de Ronde, Loulson Bobet, hem vóórblijven. Alle wielerkenners beweren, dat Nolten, als hij zo goed blijft rijden als afgelopen zomer, volgend jaar de Ronde van Frankrijk kan winnen.

EVEN NADENKEN!

Hier volgen drie vragen, waarvan je moet proberen de antwoorden te vinden, zonder deze eerst op een andere bladzijde te zoeken: 1. Wat is het verschil tussen een auto die in Engeland gebruikt wordt en een auto die in Nederland gebruikt wordt? 2. Welke stad wordt wel Groot-Mokum genoemd? 3. Welk dier komt alleen in het werelddeel Australië voor?

PAPEGAAI WERD ERFGENAAM. In Cambridge (staat Massaschusets V.S.) heeft de papegaai Jerry van zijn eigenaar, die onlangs op 82-jarige leeftijd overleed, een bedrag van 20.000 dollars (ongeveer / 75.000) geërfd. Jerry is nu druk bezig om te leren tellen tot 20.000, want een leder, papegaai of mens, die zo'n groot bedrag in zijn bezit krijgt, wil zijn kapitaal ook wel eens tellen!

EEN RARE SNUITER

Laatst maakte ik een praatje met de bekende goochelaar Rarewietsie uit Pieterburen. Eerst praatte hij aardig.

Opeens was er echter geen verstandig woord meer uit hem te krijgen. Hij deed toch zo raar! Zijn ogen rolden van links naar rechts.

Ik heb hem toen maar gauw aan zijn lot overgelaten en ben er stilletjes

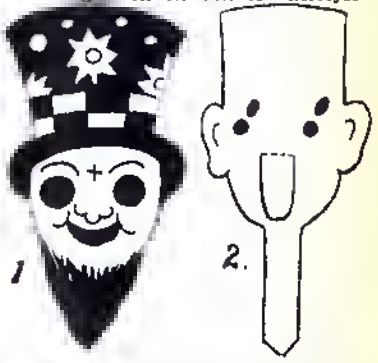

vandoor gegaan. Als jullie wilt weten, welke gekke gezichten goochelaar Rarewietsie tegen me trok, moet je de twee tekeningen maar even met behulp van carbonpapier op een stukje tekenpapier overdrukken. Dan knip je heel voorzichtig de mond en de oogholten van tekening No. 1 uit. Vervolgens knip je van tekening No. 2 de tong los (tot de stippellijn) je buigt hem iets naar voren en steekt hem aan de achterkant door de mondopening van tekening 1. Wanneer je nu strookje A tussen duim en vinger neemt en dit achter tekening 1 van boven naar onderen schuift, kun je zien hoe mal goochelaar Rarewietsie tegen mij deed en.... Ik ben er wel bijna zeker van, dat jullie hem ook een rare snuiter zullen vinden.

DONALD DUCK
EEN VROLIJK WEEKBLAD

Uitgave van „Margriet" weekblad voor Moeder en Kind. Adres Huidekoperstraat 20, Amsterdam. Telefoon 36500. Postgiro 119131. Abonnementsprijs voor Nederland 15 cent per week of f 1.95 per kwartaal. Losse nummers 20 cent. Voor België 30 fr. per kwartaal. Voor Indonesië, Nieuw-Guinea, de Nederlandse Antillen en Suriname f 1.95 per kwartaal; voor alle overige landen f 2.45 per kwartaal. *Copyright 1953 Walt Disney Productions „De Geïllustreerde Pers N.V.". - Alle rechten voorbehouden.*

SCHATTE

JIM HAWKES had de schatten van het Schatteneiland gezien! Vol verbazing had hij gestaard naar de fonkelende edelstenen en het glinsterende goud. Zijn vingers hadden gespeeld met de gouden munten. En Jim Hawkes was tevreden! Hij bekommerde er zich niet om, wat er nu met al die schatten zou gebeuren! hij verlangde er zelfs niet naar, ze te bezitten. Hij had alleen medelijden met John Silver. Diens ogen straatten van hebzucht! John Silver had zich niet ontzien, om zelfs mensen uit de weg te ruimen, alleen om in het bezit van die schatten te komen. En nu zou hij er niets van krijgen.

Jim voelde zich aan zijn jak trekken. De dokter wenkte hem mee naar buiten te gaan. John Silver volgde. Nauwelijks buiten de hut stond hij tegenover de kapitein.

„Dit is het einde van je avontuur, Silver!" sprak de kapitein streng. „Je weet wat je te wachten staat!" Toen keerde de kapitein zich tot de jonker en vervolgde: „Waarde heer Trelawny, wilt u verder voor de lading zorgen. De dokter en ik gaan naar het strand. Neem John Silver mee en sluit hem op het schip in de boeien!"

De jonker liet een goedkeurend gemompel horen. Hij wees de mannen aan, die de kisten en zakken met de schatten naar het strand moesten dragen. Jim mocht ook mee sjouwen. Alleen Ben Gun liep er als een aanvoerder bij. Hij had ook een mand aan zijn arm. Daar bleken voor hem grotere schatten dan goud en edelstenen in te zitten. Jim zag tenminste, hoe het vreemde mannetje, luid grinnikend, uit de mand een stuk kaas opdiepte:

„Kaas meer waard dan goud!" juichte Ben Gun, terwijl hij zijn tanden in de kostelijke spijs zette. De weg naar het strand was gelukkig niet lang en moeilijk. Ze kwamen uit bij de plek, waar de boten lagen, waarmee John en zijn mannen het eiland bereikt hadden. Die twee vaartuigen zouden de mannen en de schatten naar de Hispania voeren. Jim legde zijn last bij de kisten, die al op het strand stonden. En terwijl de zeelieden zorgden, dat de kostbare last op een vlot geladen werd, kwam John naast Jim staan en vroeg vriendelijk: „Beste Jim, zou jij me een groot plezier willen doen?"

Jim keek de man vragend aan. John vervolgde: „Zou jij voor hem willen zorgen?" En John wees naar de papegaai, die als steeds op de schouder van John zat.

Maar Jim schudde het hoofd. Jim hield niet van de papegaai. De aanwezigheid van het beest zou hem steeds aan John Silver en de verschrikkelijke avonturen doen denken.

„Nu goed dan!" vervolgde John vriendelijk. „Ik had je mijn kapitein Flint graag cadeau gedaan. Want ondanks alles, ben ik toch aan je gaan hechten, Jim."

En John toonde zijn genegenheid door zijn arm om Jim heen te slaan, als wilde hij hem aan zijn hart drukken. Deze aanhalligheid had echter geen andere bedoeling, dan het pistool, dat Jim nog steeds bij zich droeg, weg te nemen. Die poging lukte, zonder dat Jim er iets van merkte. Zelfs de jonker, die met zijn pistool in de handen, John Silver bewaakte, bemerkte niets van Johns handigheid.

„Voer John Silver in de tweede boot!" beval de jonker. Enkele ogenblikken later zaten John en Jim naast elkaar op de bank midden in de boot. De jonker zat, het pistool in zijn hand, recht tegenover John en achter deze bevonden zich de twee roeiers. „Roeien maar!" commandeerde de jonker. Meteen schoot de boot door het water. De andere boot, waaraan het vlot was vastgebonden, wachtte nog op de komst van de dokter. Johns ogen waren strak op de jonker gericht. Zij straalden een onheilspellende gloed uit. Achter die ogen werd een plan uitgedacht. Zo onverschillig mogelijk zei John:

NEILAND

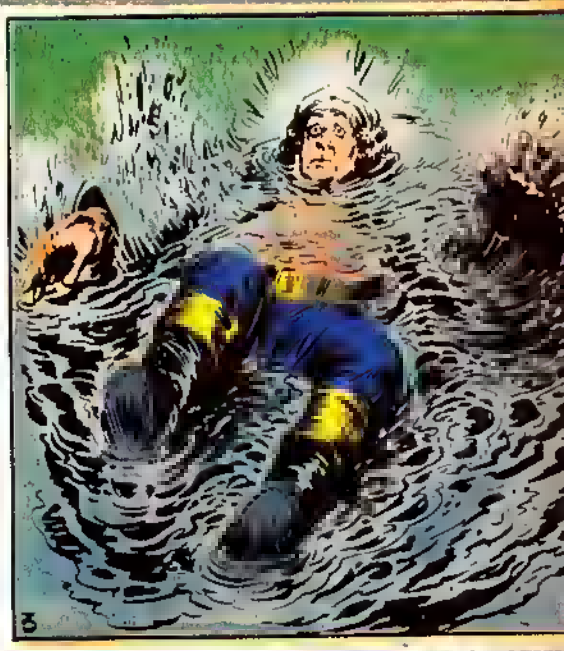

„De Hispania is de oude niet meer, heer Jonker. Als ik u een raad mag geven, dan moet u al die naden en kieren eerst eens duchtig teren, voor u de grote reis naar huis beginnen gaat."
De jonker haalde de schouders eens op. Maar onwillekeurig gleed zijn blik toch zijwaarts, naar de Hispania. De vent heeft nog gelijk ook, moest hij zichzelf bekennen, toen hij zijn boot bekeek. De Hispania zag er niet best uit. Maar wat zou hij er nu nog aan kunnen doen? De jonker wendde het hoofd weer naar John Silver. Maar wat was dat? Had die kerel plots een pistool in zijn handen? Wat wilde die John Silver toch? Voor de jonker goed wist wat er gebeurde, voelde hij, dat zijn eigen pistool hem uit de handen getrokken werd. Nu had die vent tegenover hem er twee! De jonker rilde. „Mannen!" probeerde hij te roepen. Maar de rest bleef hem in de keel steken. „Geen woord meer!" siste John hem toe. Tegelijk richtte hij een der wapens op de twee roeiers en riep: „Spring over boord, als je leven je lief is!" De twee mannen deden het.

„En nou jij, jonker Trelawney," knarste John Silver. „Volg die twee het water in." — „Maar ik kan niet zwemmen!" jammerde de jonker.
„Het water in!" herhaalde John. En toen de jonker slechts aarzelend opstond, gaf de kok hem met zijn houten kruk zo'n duw, dat hij achterover het water intulmelde.
„Dan zal ik ook maar gaan!" zei Jim nu. Hij had zo juist zijn pistool gemist, maar ook meteen begrepen, wanneer hij zijn wapen was kwijt geraakt. Neen, ging het door zijn hoofd, die John Silver is nooit te vertrouwen. Er restte hem niet anders dan ook maar uit de boot te springen. Dat dacht Jim tenminste. Maar John bepaalde anders. „Neen, beste jongen!" zei hij, „jij blijft nog even bij me. Jij moet de boot sturen, terwijl ik roei. Je hoeft me alleen maar naar de open zee te sturen." Jim kon niet anders dan gehoorzamen. Nog net kon hij zien, hoe de jonker door de twee roeiers werd opgepikt en in de tweede boot gesjord werd. Hij zag ook de gestalte van de dokter in die boot. Als ze opschoten....
Maar John lachte: „Die halen ons niet meer in Jim. Dat heb ik wel bekeken. Let goed op je stuur jongen. Ik zal even een klein zeil bijzetten, dan gaan we wat harder." Van deze gelegenheid maakte Jim gebruik om met een ruk het stuur om te gooien, zodat hun boot op de rotsen afschoot en tussen twee rotsen door op het strand liep. Meteen sprong Jim van boord en holde weg. John vloekte en riep: „Blijf staan, Jim, anders schiet ik je neer!"
Jim gehoorzaamde. Hij zag het pistool van John op zich gericht.
„Kom dichterbij, Jim!" gebood John, „en duw de boot van het strand." — „Ik laat me door jou niets meer zeggen!" klonk Jims antwoord. Maar John lachte er om.
„Wees verstandig jongen. Je ziet toch wel, dat ik alleen die boot niet meer vlot krijg. Help me dus, als je leven je lief is." Maar Jim bleef onbewogen staan. Enkele ogenblikken zag hij het pistool op zich gericht. Toen liet John het wapen zakken. Hij kon zijn kleine vriend niet doodschieten....
Door dit gebaar werd Jims medelijden weer opgewekt. Ineens liep hij snel op de boot toe en zonder iets te zeggen, begon hij uit alle macht te duwen. John zette met de riemen af en weldra was het vaartuigje weer vlot.
Sprakeloos stonden Jim, de kapitein, de dokter en de andere mannen even later de wegvarende boot na te kijken. Nu ging John Silver er toch nog vandoor, maar....
„Misschien is het zo wel 't beste!" zei de dokter zacht. Hij had begrepen wat Jim voelde. Alle mannen staarden uit over de zee. Ineens zagen ze hoe John Silver rechtop ging staan en zwaaide. Uit de verte hoorden ze hem roepen: „Veel geluk allemaal! Veel geluk, Jim!"
Toen begrepen zij dat het avontuur op het Schatteneiland ten einde was. Jim kon niet nalaten zijn hand in een laatste groet op te heffen — en langzaam verdween het bootje uit hun ogen....

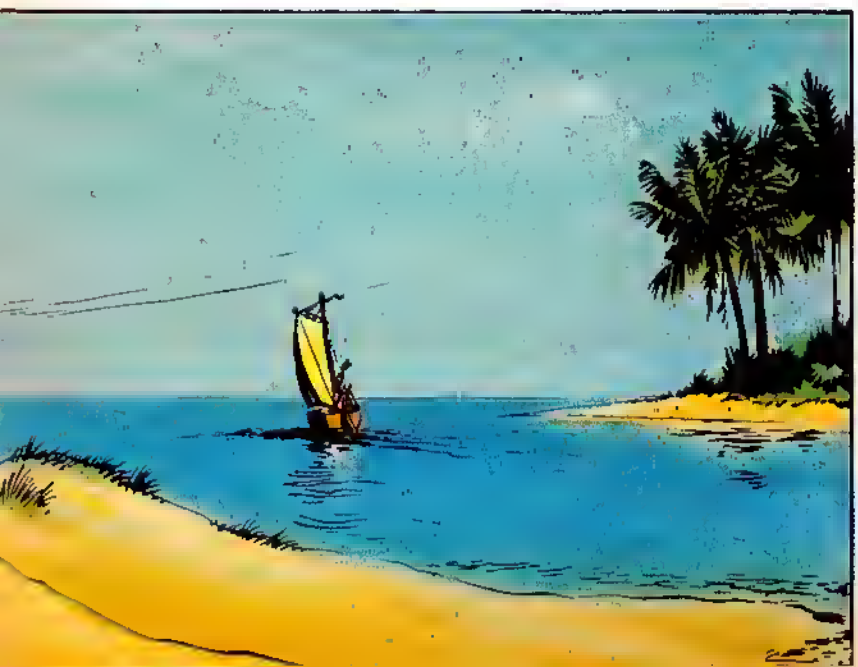

EINDE

DITJES EN DATJES VAN DONALD DUCK

DE RAADSELKIST

1. Joop had in zijn schrift twee rijtjes woorden geschreven en hij beweerde, dat er steeds een woord uit het linker rijtje bij een woord uit het rechter rijtje hoorde. Bovendien zei hij dat er in het linker rijtje één woord was, dat je voor álle woorden van het rechter rijtje kon zetten. Zou dat waar zijn? Willen jullie het eens controleren?

2. Koos, Jan en Koen mochten van hun moeder òf een vlieger òf een ballon gaan kopen. Dat de ballon zowel als de vliegers vlot de lucht in gingen, kun je zo wel zien, maar — en nu komt het — wie koos een ballon en welke twee jongens kochten een vlieger. Als je de louwtjes volgt, heb je het zo „uitgeplozen".

OPLOSSINGEN RAADSELKIST No. 42

Kruiswoordpuzzle, van boven naar beneden: 1. hoi, 2. rook, 3. slaap, 4. sommen, 5. oorworm, 6. minderen, 7. noodweer. Van links naar rechts in de bovenste rij: Herfststormen.
Welke dieren zijn het? 1. egel, 2. eikelmuis, 3. geit, 4. hamster.
Verborgen kinderspelletjes. Knikkeren, hoepelen, touwtje springen, vliegeren, tollen.

DRIE MOEILIJKE VRAGEN (ANTW.)

1. Een auto in Engeland heeft het stuur rechts en een in Nederland heeft het stuur links. 2. Amsterdam wordt wel Groot-Mokum genoemd. 3. De kangeroe komt alléén in Australië voor.

EEN VERRASSING VOOR ALLEMAAL!

Tja, nu is het mooie verhaal „Schalleneiland" afgelopen! Jullie zijn natuurlijk erg benieuwd, welk verhaal er zal volgen! Wel, dàt hoor je volgende week! Tot zolang moet je je nieuwsgierigheid nog maar bedwingen — in de volgende „Donald Duck" staat, welk prachtig verhaal er gaat komen! En dan is er nóg een verrassing — maar die verklap ik niet! Als nummer 44 in huis is, moet je maar gauw op de twee middelste bladzijden kijken, want daar staat iets heel bijzonders te lezen! Meer wil ik niet zeggen — heb nog even geduld!

JE KUNT HET GELOVEN WANT ...HET STOND IN DE KRANT.

BIJENJAM.

Een jamfabriek in België heeft een aanval van een enorme zwerm bijen moeten doorstaan. Blijkbaar was de jam, die er gemaakt werd, heel erg lekker, want de bijen vlogen er bij duizenden op af en men moest het werk in de fabriek staken. De insecten deden zich zo gulzig te goed aan het heerlijk zoete bolerhambelegsel, dat er enkele uren na hun „inval" duizenden bijen dood op de grond lagen. Ze hadden te veel gegeten van „het zoete". Toen het werk in de fabriek herval kon worden, bleek, dat ongeveer tien duizend potjes jam door de bijen onbruikbaar waren gemaakt.

WIE AAN HET VAT ZIT, KOMT NIET ZO GAUW MEER LOS!

Een poosje geleden, toen het nog zomer was, werd in Stockholm een vat asphalt het politiebureau binnengedragen. Aan het vat zat een man vastgekleefd. Het was een 25-jarige zeeman, die op het vat was gaan zitten en daarna in slaap was gevallen. Door de hoge zomer-temperatuur was het asphalt gesmolten en aan zijn broek vastgekleefd. Twee politie agenten, die hem zo „aan het vat vast" vonden, zagen geen kans hem los te krijgen en brachten hem tenslotte met vat en al per auto naar het bureau, waar de kleren van de zeeman moesten worden losgesneden!

Vervolg v. blz. 10

Vervolg blz. 18

Vervolg v. blz. 9

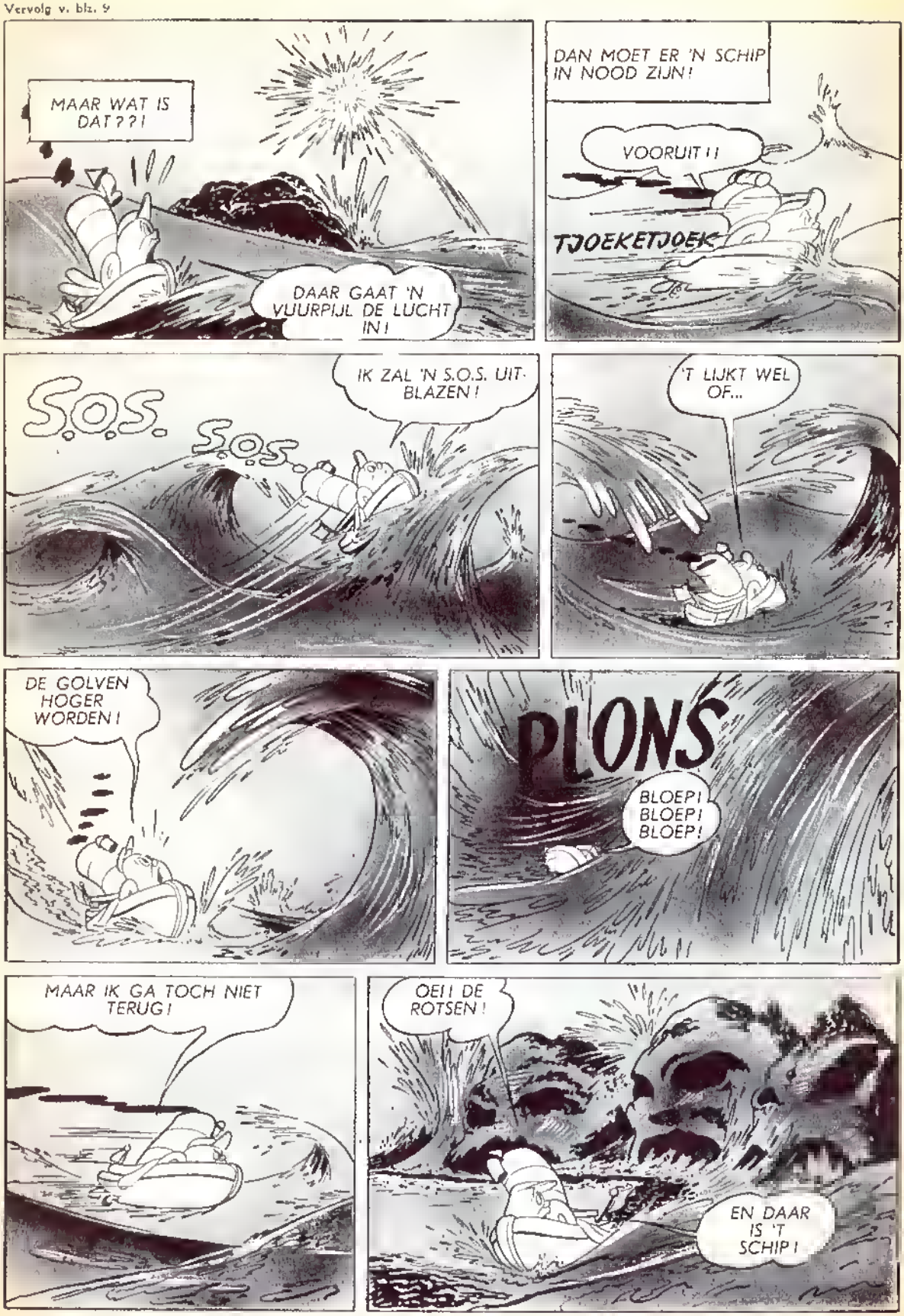

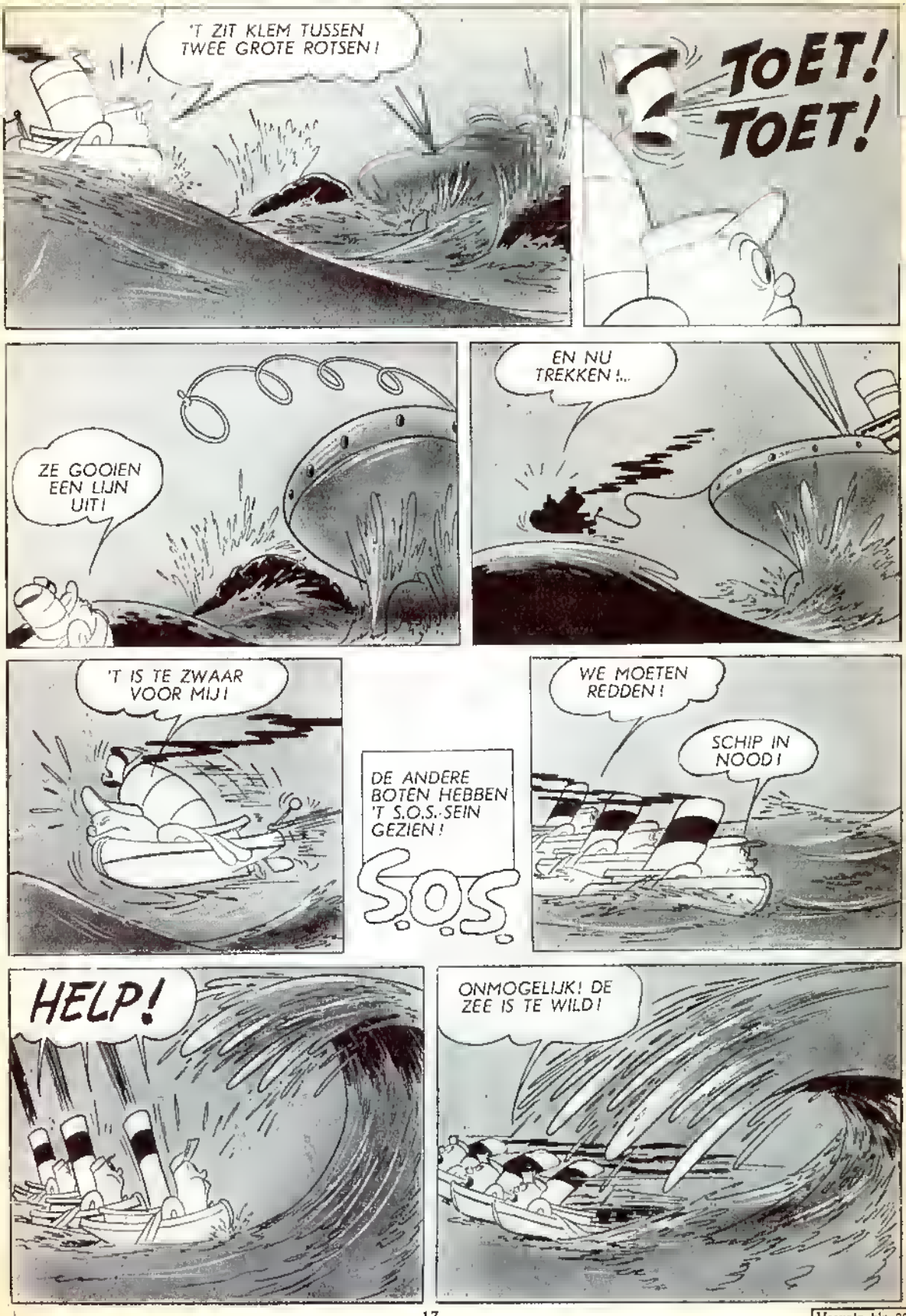

Vervolg blz. 20

Vervolg v. blz. 15

Vervolg blz. 22

Vervolg v. blz. 17

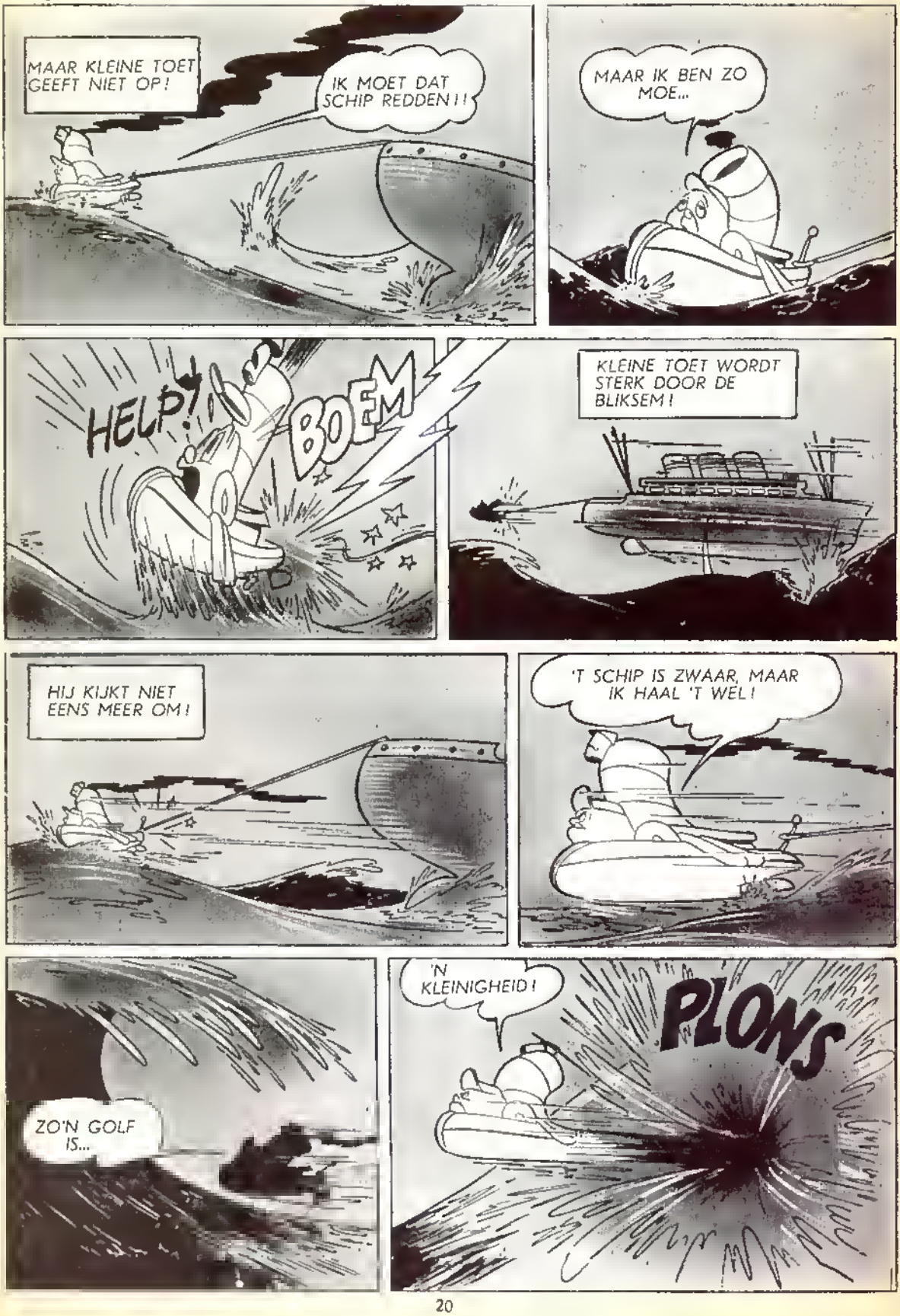

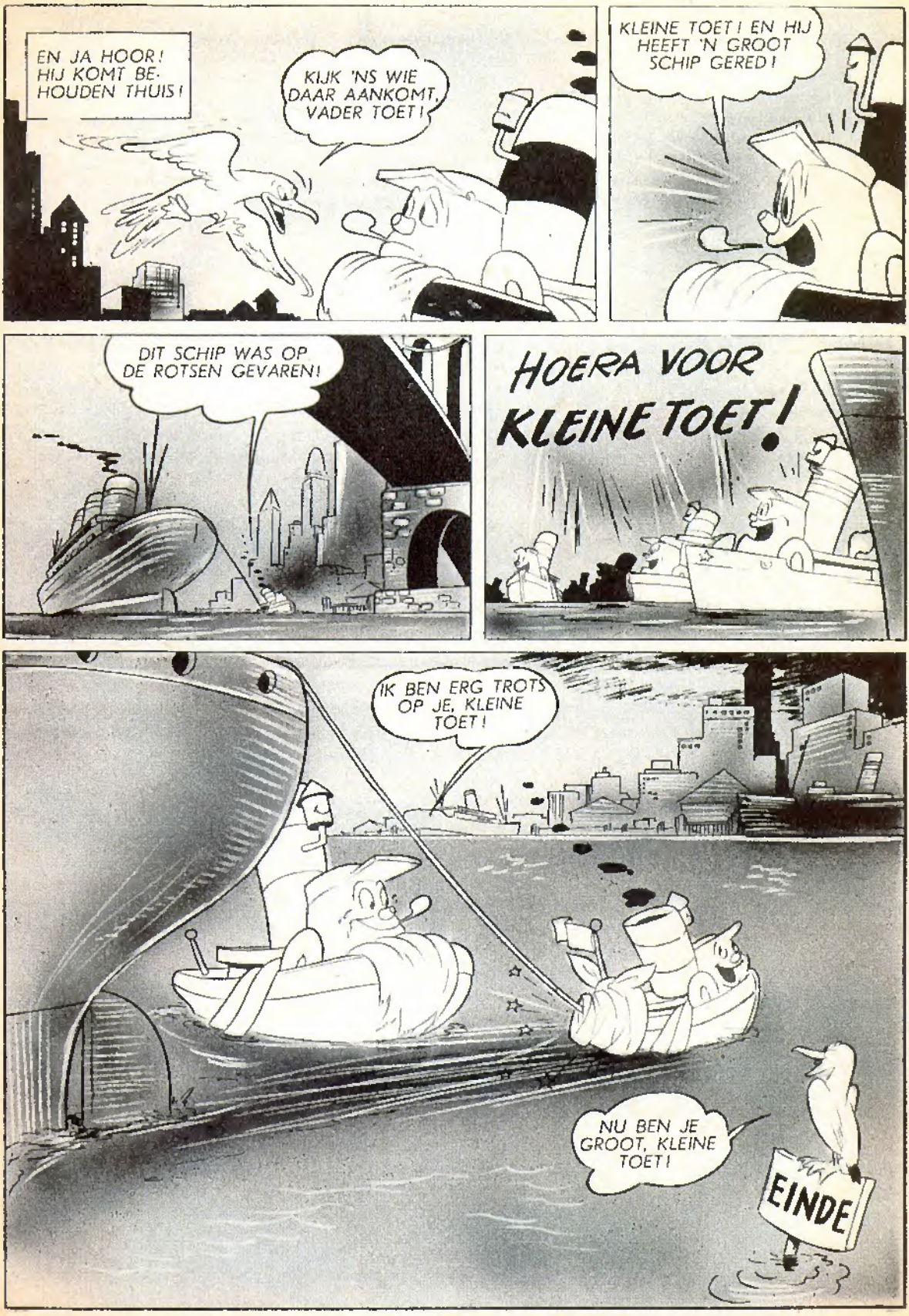
EN JA HOOR! HIJ KOMT BEHOUDEN THUIS!
KIJK 'NS WIE DAAR AANKOMT, VADER TOET!
KLEINE TOET! EN HIJ HEEFT 'N GROOT SCHIP GERED!
DIT SCHIP WAS OP DE ROTSEN GEVAREN!
HOERA VOOR KLEINE TOET!
IK BEN ERG TROTS OP JE, KLEINE TOET!
NU BEN JE GROOT, KLEINE TOET!
EINDE

Vervolg v. blz. 19

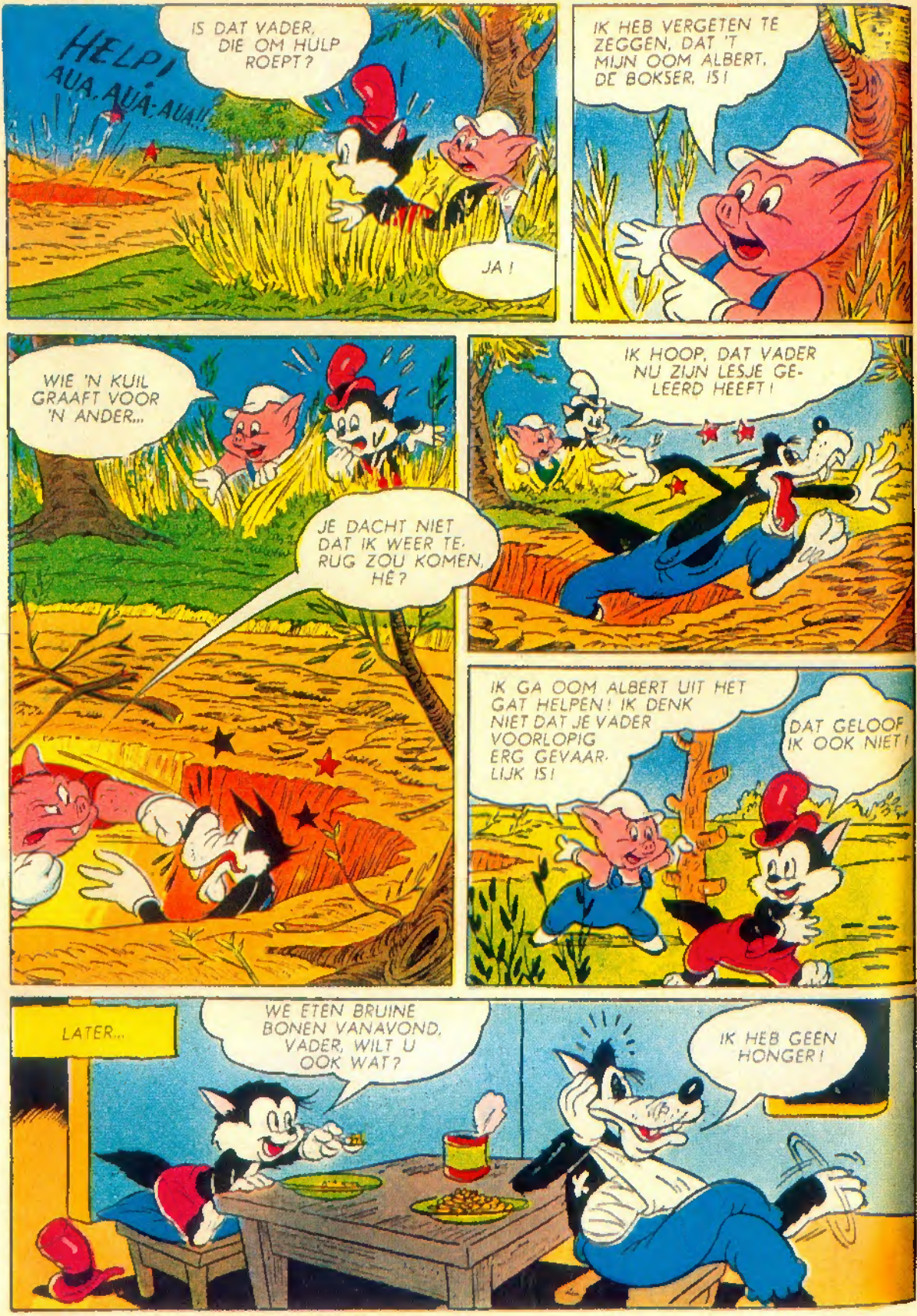

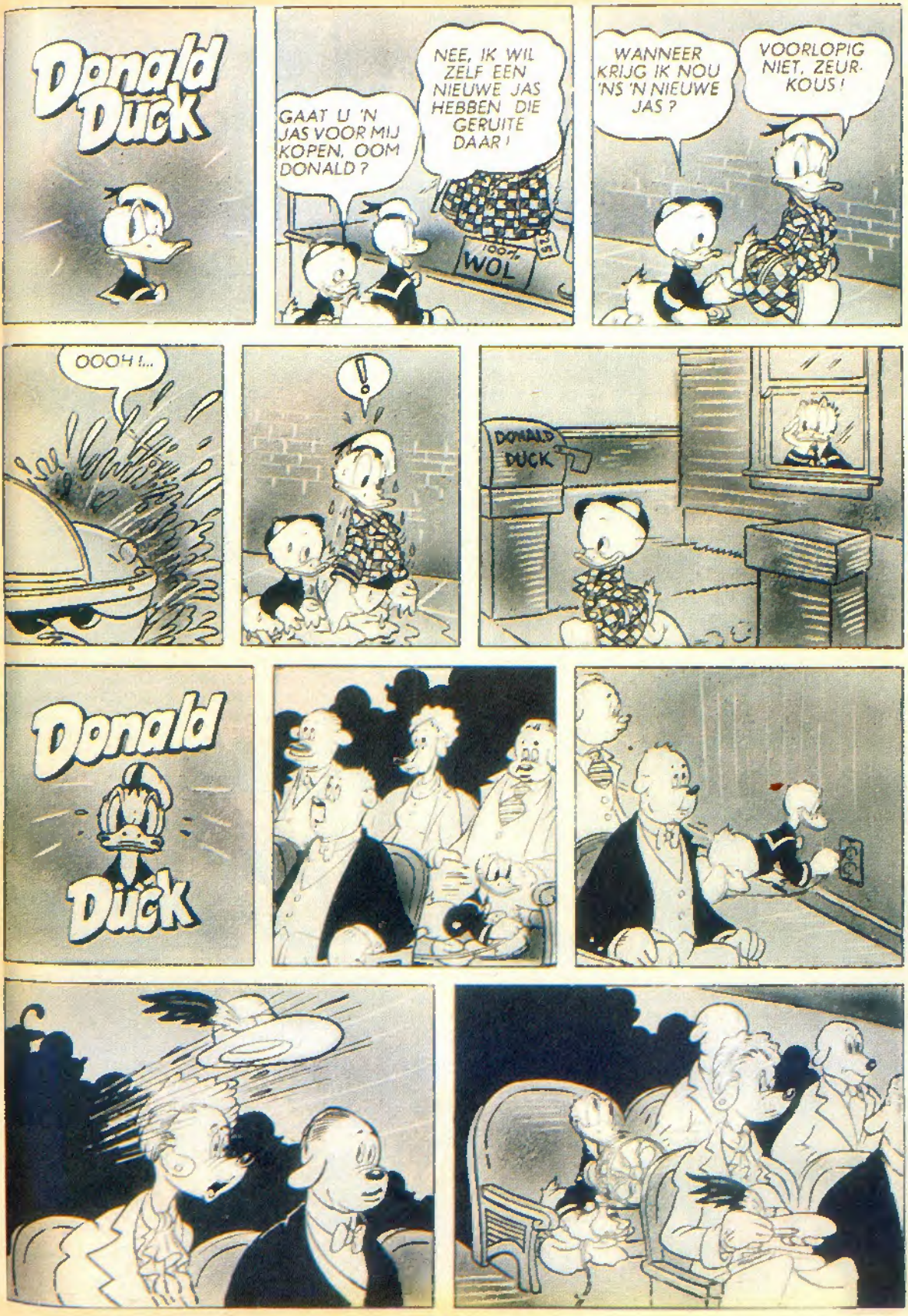
Donald Duck
GAAT U 'N JAS VOOR MIJ KOPEN, OOM DONALD ?
NEE, IK WIL ZELF EEN NIEUWE JAS HEBBEN DIE GERUITE DAAR !
100% WOL
WANNEER KRIJG IK NOU 'NS 'N NIEUWE JAS ?
VOORLOPIG NIET, ZEURKOUS !
OOOH !...
DONALD DUCK
Donald Duck

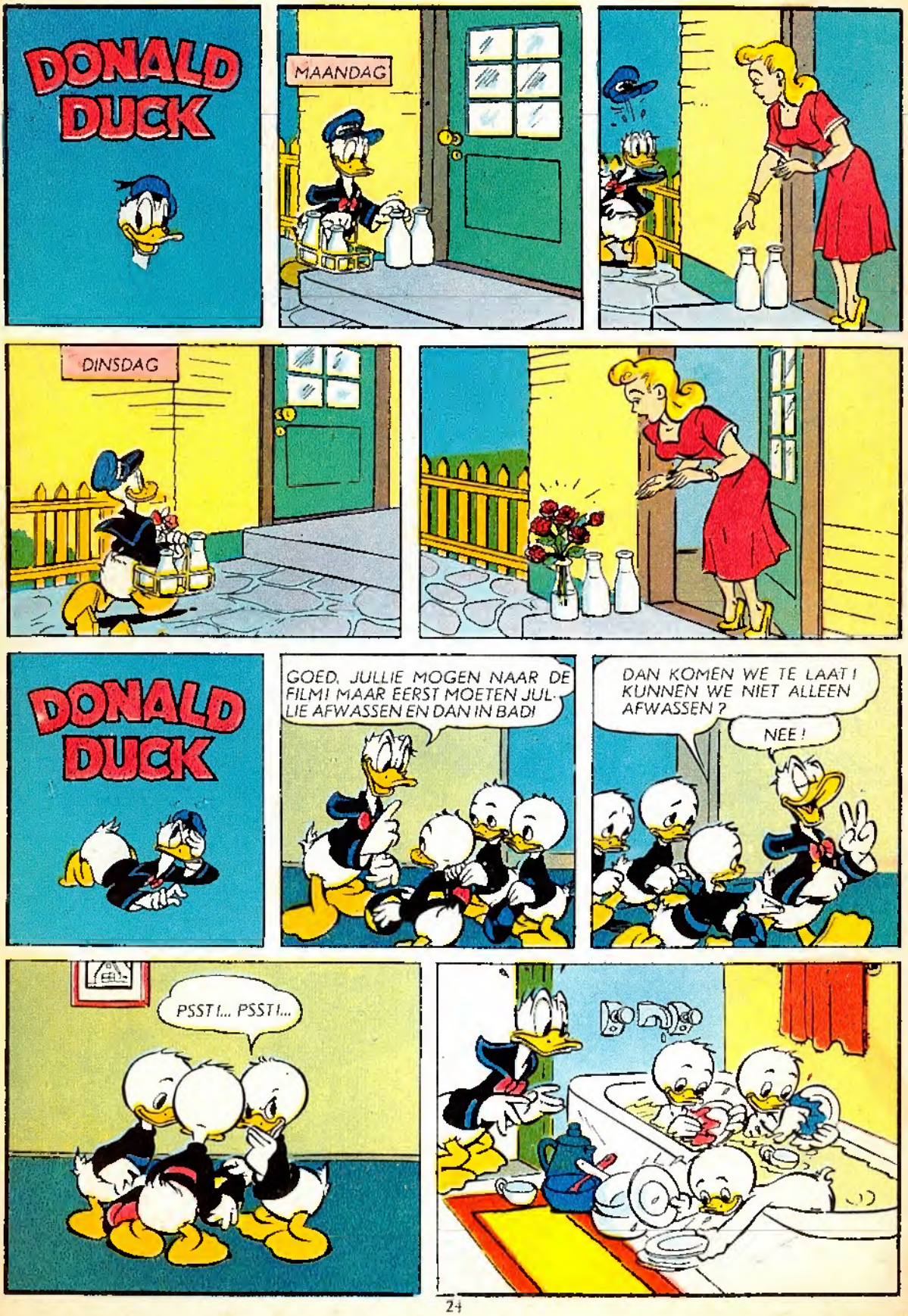
DONALD DUCK
MAANDAG
DINSDAG
DONALD DUCK
GOED, JULLIE MOGEN NAAR DE FILM! MAAR EERST MOETEN JULLIE AFWASSEN EN DAN IN BAD!
DAN KOMEN WE TE LAAT! KUNNEN WE NIET ALLEEN AFWASSEN?
NEE!
PSST!... PSST!...